

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR REVOLUT BANK UAB GINČO NAGRINĖJIMO**

2023-02-09 Nr. 429-83
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X. X. (toliau – pareiškėja) advokato Y. Y. kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjos ir *Revolut Bank UAB* (toliau – bankas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2020 m. birželio 5 d. pareiškėja ir bankas sudarė mokėjimo paslaugų teikimo sutartį (toliau – Sutartis), kurios pagrindu pareiškėjai atidaryta mokėjimo sąskaita Nr. (*duomenys neskelbiami*) (toliau – *Revolut* sąskaita).

2022 m. liepos 29 d. nuo 00:03 iki 00:19¹ pareiškėja iš *Revolut* sąskaitos į jai nežinomų asmenų (toliau – gavėjai) mokėjimo sąskaitas kitose finansų įstaigose (toliau – gavėjų finansų įstaigos) atliko tris mokėjimo operacijas, kurių bendra vertė 25 178,64 GBP (toliau – ginčijamos mokėjimo operacijos).

2022 m. liepos 29 d. 03:25 min. pareiškėja kreipėsi į banką, prašydama atšaukti ginčijamas mokėjimo operacijas, nes jas atliko sukčiams. Bankas tą pačią dieną susisieikė su gavėjų finansų įstaigomis, buvo jų informuotas, kad ginčijamų mokėjimo operacijų atšaukimas yra nebeįmanomas, ir apie tai informavo pareiškėją.

2022 m. rugpjūčio 24 d. pareiškėja pareikalavo banko kompensuoti jai ginčijamų mokėjimo operacijų sumas savo lėšomis, tačiau bankas 2022 m. rugpjūčio 26 d. atsisakė tenkinti tokį pareiškėjos reikalavimą.

Pareiškėjai nesutinkant su banko sprendimu, jos advokatas kreipėsi į Lietuvos banką, prašydamas išnagrinėti tarp šalių kilusį ginčą ir rekomenduoti bankui kompensuoti pareiškėjai ginčijamų mokėjimo operacijų sumas, sumokėti jai 8 proc. dydžio kompensuojamąsias palūkanas už laikotarpį nuo ginčijamų mokėjimo operacijų įvykdymo iki visiško šių sumų kompensavimo, atlyginti jai 10 000 GBP moralinę žalą ir pareiškėjos kartu su jos sutuoktiniu² bendrai patirtas 2 500 GBP teisinių paslaugų išlaidas (toliau – reikalavimai bankui).

Kreipimesi pareiškėjos advokatas nurodė, kad: 1) 2022 m. liepos 27 d. pareiškėjos sutuoktinis į mobiliojo telefono numerį gavo bendrovės „Apple“ atstovu prisistačiusio asmens SMS žinutę, kad jo turimos „Revolut“ mokėjimo kortelės pridėjimas prie mobiliųjų mokėjimų sistemos „Apple Pay“ buvo anuliuotas, norėdamas atnaujinti galimybę pridėti mokėjimo kortelę, pareiškėjos sutuoktinis SMS žinute atsiųstoje nuorojoje turi įvesti mokėjimo kortelės duomenis ir gyvenamosios vietos adresą; 2) 2022 m. liepos 28 d. pareiškėjos sutuoktinis sulaukė banko atstovu prisistačiusio asmens skambučio ir buvo informuotas, kad, paspaudęs SMS žinute jam siųstą nuorodą, suteikė sukčiams prieigą prie visų savo turimų mokėjimo sąskaitų, kad pareiškėjos sutuoktinio lėšos būtų apsaugotos ir joms galiotų Jungtinės Karalystės Finansų rinkos priežiūros tarnybos (angl. *Financial Conduct authority*) taikoma lėšų apsauga, pareiškėjos sutuoktinis turi pervesti lėšas iš savo mokėjimo sąskaitų į „saugias sąskaitas“ (angl. „*safe accounts*“); 3) tą pačią dieną, t. y. 2022 m. liepos 28 d., pareiškėjos sutuoktinis iš telefono numerio, kuriuo jam skambino banko atstovu prisistačiusio asmens skambučio ir buvo paprašytas pervesti lėšas iš savo mokėjimo sąskaitų finansų įstaigose „First Direct“ ir „Natwest“ į savo mokėjimo sąskaitą banke, o iš jos – į skambinusio asmens nurodytas „saugias sąskaitas“; 4) pareiškėja, vadovaudamasi sutuoktinio

¹ Sprendime ginčiui nagrinėti aktualių aplinkybių laikas nurodytas Lietuvos Respublikos laiku.

² To paties pareiškėjo advokato kreipimosi pagrindu Lietuvos banke nagrinėjamas ir panašaus pobūdžio ginčas, kilęs tarp pareiškėjos sutuoktinio ir banko.

gautomis instrukcijomis, atliko ginčijamas mokėjimo operacijas, manydama, kad jų sumas perveda į savo vardu Jungtinės Karalystės Finansų rinkos priežiūros tarnyboje atidarytas mokėjimo sąskaitas, tačiau vėliau suprato, kad ji ir jos sutuoktinis buvo apgauti telefoninių sukčių.

Atsiliepime į pareiškėjo kreipimąsi bankas nurodė nesutinkantis su pareiškėjos jam keliamais reikalavimais ir prašė juos atmesti.

Bankas teigė tinkamai įvykdęs pareiškėjos autorizuotas ginčijamas mokėjimo operacijas, iš anksto įspėjęs pareiškėją apie galimas sukčiavimo rizikas ir dėjęs papildomas pastangas atšaukti įvykdytas ginčijamas mokėjimo operacijas, tačiau to padaryti nepavyko dėl ne nuo banko priklausančių aplinkybių.

K o n s t a t u o j a m a :

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priima sprendimą.

Pareiškėjos ir banko ginčas kilo dėl banko atsisakymo kompensuoti jai ginčijamų mokėjimo operacijų sumas (iš viso 25 178,64 GBP) pagrįstumo.

Pareiškėjos advokatas prašė Lietuvos banko rekomenduoti bankui tenkinti šiuos pareiškėjos reikalavimus: 1) kompensuoti pareiškėjai ginčijamų mokėjimo operacijos sumas; 2) sumokėti pareiškėjai kompensuojamąsias palūkanas, skaičiuotinas nuo 1 punkte nurodyto reikalavimo sumos; 3) atlyginti dėl 1 punkte nurodyto reikalavimo neįvykdymo pareiškėjai padarytą moralinę žalą; 4) atlyginti dėl 1 punkte nurodyto reikalavimo neįvykdymo pareiškėjos patirtas teisinių paslaugų išlaidas (toliau visi kartu – reikalavimai).

Ginčo šalis sieja sutartiniai mokėjimo paslaugų teikimo santykiai. Mokėjimo paslaugų teikėjų veiklą, mokėjimo paslaugų teikimą, mokėjimo operacijų autorizavimą ir vykdymą, mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugomis, kai mokėjimo paslaugų teikimas yra verslas, reglamentuoja Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymas.

Tarp pareiškėjos ir banko nėra ginčo dėl ginčijamų mokėjimo operacijų autorizuotumo, todėl ginčijamų mokėjimo operacijų autorizavimo aplinkybės toliau sprendime nebus plačiau analizuojamos, laikant šias mokėjimo operacijas tinkamai autorizuotomis.

Pareiškėjos reikalavimus bankui jos advokatas iš esmės grindė tuo, kad bankas, nors ir ėmėsi tam tikrų priemonių, kad įspėtų pareiškėją apie galimas sukčiavimo rizikas, neužtikrino tinkamos sukčiavimo prevencijos ir neužkirto kelio ginčijamoms mokėjimo operacijoms įvykti.

Siekiant išspręsti šalių ginčą ir įvertinti pareiškėjos reikalavimų bankui pagrįstumą, Lietuvos banko nuomone, būtina nustatyti, ar nagrinėjamu atveju bankas turėjo (turi) pareigą grąžinti pareiškėjai ginčijamų mokėjimo operacijų sumas.

Nagrinėjant bylą nustatyta, kad mokėjimo nurodymus dėl ginčijamų mokėjimo operacijų vykdymo bankui tiesiogiai pateikė pati pareiškėja. Šiais mokėjimo nurodymais pareiškėja pavedė bankui nurašyti iš jos *Revolut* sąskaitos ginčijamų mokėjimo operacijų sumas ir pervesti jas į pareiškėjos nurodytas gavėjų mokėjimo sąskaitas.

Mokėjimų įstatymo 43 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad kai įvykdytos visos mokėtojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo paslaugų teikimo sutartyje nustatytos sąlygos, mokėtojo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas negali atsisakyti įvykdyti mokėjimo nurodymo, išskyrus atvejus, kai tai draudžia kiti teisės aktai.

Duomenų, kurie leistų teigti, kad, pateikdama bankui mokėjimo nurodymus vykdyti ginčijamas mokėjimo operacijas, pareiškėja galėjo pažeisti Sutarties, Mokėjimų įstatymo ir (arba) kitų teisės aktų nuostatas, nenustatyta. Aplinkybė, kad pareiškėja mokėjimo nurodymuose pateikė klaidingus duomenis apie ginčijamų mokėjimo operacijų sumų gavėjus ir atliko šias mokėjimo operacijas sukčiams, bankui tapo žinoma tik po ginčijamų mokėjimo operacijų įvykdymo, kai pareiškėja apie tai pati jį informavo. Taigi, priimant vykdyti ir vykdant mokėjimo nurodymus objektyvaus ir teisėto pagrindo atsisakyti priimti vykdyti ir įvykdyti pareiškėjos pateiktus mokėjimo nurodymus bankas neturėjo.

Iš bylos duomenų matyti, kad iki atliekant ginčijamas mokėjimo operacijas bankas dėjo

pastangas, kad pareiškėja būtų įspėta apie galimas sukčiavimo rizikas, jas įvertintų ir susilaikytų nuo ginčijamų mokėjimo operacijų atlikimo, jei nėra tikra, kam jas atlieka, taip pat siūlė pareiškėjai su juo susisiekti, jei ji turi abejonių dėl ketinamų atlikti gavėjams mokėjimų. To, kad pareiškėja buvo gavusi iš banko tokio pobūdžio įspėjimus, neneigė ir pareiškėjos advokatas, tačiau, jo įsitikinimu, tokie įspėjimai nelaikyti pakankamomis sukčiavimo prevencijos priemonėmis.

Vertinant, ar nagrinėjamu atveju banko veiksmai laikytini pakankamais, kad ginčijamų mokėjimo operacijų būtų buvę išvengta, Lietuvos banko nuomone, būtina atsižvelgti ir į pačios pareiškėjos elgseną, t. y. jos sprendimus ir veiksmus, kuriuos ji pasirinkto atlikti po to, kai bankas ėmėsi sukčiavimo prevencijos priemonių.

Remiantis banko pateiktais duomenimis, kai pareiškėja per mobiliąją programėlę „Revolut“ (toliau – programėlė) inicijavo gavėjų įtraukimą į patikimų gavėjų sąrašą, kad galėtų jiems atlikti ginčijamas mokėjimo operacijas, bankas per šią programėlę įspėjo ją, kad sukčiai gali apsimesti kitais asmenimis ir dėl to galima prarasti jiems atliktų mokėjimų lėšas, ir rekomendavo pareiškėjai neatlikti mokėjimų šiems gavėjams, jei jų nežino ir (arba) jais nepasitiki (toliau – įspėjimai Nr. 1). Įspėjimai Nr. 1 nebuvo tik informacinio pobūdžio, t. y. jais pareiškėjos buvo prašoma aktyviais veiksmais pasirinkti vieną iš dviejų norimų atlikti tolesnių veiksmų – atšaukti arba tęsti pradėtus veiksmus. Kaip matyti iš bylos duomenų, gavusi šiuos įspėjimus, pareiškėja pasirinko tęsti, o ne atšaukti pradėtus veiksmus.

Banko automatizuotoms sistemoms identifikavus, kad pareiškėjos pateikti gavėjų duomenys gali būti klaidingi, bankas per programėlę pateikė pareiškėjai dar tris įspėjimus, kuriuose nurodė, kad, remiantis gavėjo banko duomenimis, pareiškėjos nurodyti gavėjų duomenys nesutampa su mokėjimo sąskaitų turėtojų duomenimis, paprašė dar kartą pasitikrinti pateiktus duomenis ir rekomendavo tęsti pradėtus veiksmus tik tada, jeigu pareiškėja yra tikra, kad gavėjai yra patikimi (toliau – įspėjimai Nr. 2). Kaip ir įspėjimų Nr. 1 atveju, įspėjimais Nr. 2 pareiškėjos buvo prašoma kaskart aktyviais veiksmais pasirinkti, tęsti ar atšaukti pradėtus veiksmus, ir pareiškėja kaskart pasirinkdavo juos tęsti ir atlikti ginčijamas mokėjimo operacijas.

Pareiškėjai inicijavus ginčijamas mokėjimo operacijas, bankas per programėlę, dar kartą įspėdamas pareiškėją apie galimas sukčiavimo rizikas, paprašė jos nurodyti vienos iš ginčijamų mokėjimo operacijų tikslą, aktyviais veiksmais pasirenkant vieną iš šių prašyme nurodytų šešių variantų: „mokėjimas į „saugią sąskaitą“, „mokėjimas už prekes ir paslaugas“, „investavimas“, „mokėjimas Jos Didenybės pajamų ir muitų įstaigai (angl. *Her Majesty's Revenue and Customs*, trump. HMRC) ar kitai mokesčių institucijai“, mokėjimas „Revolut“, „Kažkas kita“ (toliau – įspėjimai Nr. 3).

Nors pareiškėja teigė ginčijamas mokėjimo operacijas atlikusi turėdama tikslą pervesti lėšas į „saugias sąskaitas“ ir toks tikslas buvo atskirai įvardytas banko jai teiktuose įspėjimuose Nr. 3, pareiškėja vis dėlto pasirinko ne jos tikruosius tikslus atitinkantį variantą, o „Kažkas kita“.

Pareiškėjai pasirinkus pirmiau nurodytą variantą, bankas per programėlę pateikė pareiškėjai dar vieną pranešimą, kuriuo atkreipė pareiškėjos dėmesį į tai, kad: išlieka didelė tikimybė, kad antroji ginčijama mokėjimo operacija atliekama sukčiams ir pareiškėja rizikuoja paprasti savo lėšas; sukčiai gali suklastoti telefono numerius, kad jie atrodytų kaip patikimos institucijos ar kitos organizacijos; bankas niekada nesikreips į savo klientus telefonu, prieš tai neidentifikavę savęs per programėlę; bankas ir kitos finansų įstaigos niekada neprašys savo klientų pervesti lėšas į „saugias sąskaitas“; bankas ar kita patikima organizacija niekada nesiūlys ignoruoti tokio pobūdžio įspėjimų (toliau – įspėjimai Nr. 4). Įspėjimais Nr. 4 pareiškėjai taip pat buvo pateiktos aktyvios nuorodos, kur ji galėjo susipažinti su aktualia informacija apie sukčiavimo rizikas, taip pat buvo pasiūlyta susisiekti su banku ir pasikonsultuoti pirmiau nurodytais klausimais ir prašoma aktyviais veiksmais pasirinkti vieną iš šių variantų – atšaukti inicijuotą ginčijamą mokėjimo operaciją arba ją atlikti. Pareiškėja pasirinko tęsti ginčijamą mokėjimo operaciją.

Lietuvos banko vertinimu, pirmiau nurodytos aplinkybės rodo, kad bankas neapsiribojo vien tik formaliais pareiškėjos įspėjimais apie galimas sukčiavimo rizikas, ir netgi po to, kai pareiškėja ignoravo pirmuosius įspėjimus ir leido bankui suprasti, kad žino, kam atlieka mokėjimus ir pasitiki gavėjais, bankas ir toliau aktyviai teikė pareiškėjai paskesnius įspėjimus, įskaitant informaciją apie dažniausiai pasitaikančias sukčiavimo schemas, tarp kurių buvo ir ta, kuri atitiko pareiškėjos individualią situaciją, tačiau, kaip matyti iš bylos duomenų, pareiškėja ignoravo šiuos banko įspėjimus, teikė bankui tikrovės neatitinkančią informaciją, įprastais bendravimo su banku būdais nesikreipė į banką, kad išsiaiškintų šių įspėjimus priežastis ir (arba) pasikonsultuotų su banku dėl ketinamų atlikti ginčijamų mokėjimo operacijų, ir kryptingai siekė, kad ginčijamos mokėjimo operacijos būtų atliktos.

Atkreiptinas dėmesys, kad panašaus pobūdžio įspėjimus keletu valandų anksčiau, negu pareiškėja atliko pirmiau nurodytus veiksmus ir ne kartą buvo įspėta apie galimas sukčiavimo rizikas, buvo gavęs ir jos sutuoktinis, kuris iš savo mokėjimo sąskaitos banke taip pat atliko mokėjimus sukčiams, tikėdamasis, kad šiuos mokėjimus atlieka į savo vardu atidarytas „saugias sąskaitas“. Tačiau net ir tai nesulaikė pareiškėjos nuo ginčijamų mokėjimo operacijų atlikimo ir (ar) nepaskatino šalių iš anksto sutartais būdais kreiptis į banką, siekiant išsiaiškinti, kodėl jis siunčia jai tokius įspėjimus, jei, kaip manė pareiškėja, ji vykdė jos sutuoktiniui paties banko ir (ar) Jungtinės Karalystės Finansų rinkos priežiūros tarnybos nurodytus veiksmus. Be to, pareiškėjos advokatas aiškiai ir nedviprasmiškai nurodė, kad suklastoto pranešimo, o vėliau skambučių sulaukė ne pati pareiškėja, o jos sutuoktinis, būtent jam ir buvo melagingai teigiama, kad jo (ne pareiškėjos) mokėjimo sąskaitos tapo prieinamos sukčiams.

Nors bankui, kaip rinkos profesionalui, teikiančiam mokėjimo paslaugas, yra keliami aukštesni profesionalumo, atidumo ir rūpestingumo standartai, Lietuvos banko nuomone, patys vartotojai, įskaitant pareiškėją, besinaudodami mokėjimo paslaugomis, taip pat turi elgtis rūpestingai ir atsargiai, ypač elektroninėje erdvėje, reikalaujančioje dar didesnio vartotojų pastabumo, atidumo ir kritiškumo, vertinant iš nepažįstamų asmenų gautus pasiūlymus, reikalavimus ir (ar) kitą informaciją.

Iš bylos duomenų matyti, kad bankas dėjo daug pastangų, kad apsaugotų pareiškėją nuo galimo sukčiavimo, tačiau pačios pareiškėjos elgsena, t. y. jos sprendimai ir veiksmai, kuriuos ji pasirinko atlikti bankui ėmusis sukčiavimo prevencijos priemonių, lėmė, kad bankas neturėjo kitos išeities, kaip tik vykdyti pareiškėjos inicijuotas ginčijamas mokėjimo operacijas. Kaip minėta pirmiau, tuo metu neturėdamas objektyviai pagrįstų priežasčių manyti, kad pareiškėjos pateikti mokėjimo nurodymai ir (arba) jų vykdymas pažeidžia (galėtų pažeisti) teisės aktų reikalavimus, bankas neturėjo teisės atsisakyti vykdyti pareiškėjos pateiktų mokėjimo nurodymų (Mokėjimų įstatymo 43 straipsnio 3 dalis).

Vertinant, ar po to, kai bankas įvykdė pareiškėjos pateiktus mokėjimo nurodymus, jam kilo (galėjo kilti) pareiga grąžinti pareiškėjai ginčijamų mokėjimo operacijų sumas, svarbu pažymėti, kad mokėtojo inicijuotos ir autorizuotos mokėjimo operacijos įvykdymo atveju Mokėjimų įstatymas nenustato mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui imperatyvios pareigos grąžinti mokėtojui jos sumą, jei mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas šią mokėjimo operaciją įvykdė tinkamai.

Vadovaujantis Mokėjimų įstatymo 50 straipsnio 1 ir 5 dalimis, mokėjimo nurodymas laikomas tinkamai įvykdytu unikaliu identifikatoriumi nurodyto gavėjo ir (arba) jo mokėjimo sąskaitos atžvilgiu. Unikaliu identifikatoriumi laikomi duomenys, pagal kuriuos vienareikšmiškai atpažįstamas mokėjimo operacijoje dalyvaujantis mokėjimo paslaugų vartotojas ir (arba) mokėjimo operacijoje naudojama jo mokėjimo sąskaita (Mokėjimų įstatymo 2 straipsnio 61 dalis). Kai mokėjimo nurodymui įvykdyti mokėjimo paslaugų vartotojas pateikia ne tik unikalų identifikatorių (nagrinęjamu atveju – gavėjų mokėjimo sąskaitos numerius), bet ir papildomą informaciją, mokėjimo paslaugų teikėjas atsako tik už mokėjimo operacijų vykdymą pagal mokėjimo paslaugų vartotojo pateiktą unikalų identifikatorių (Mokėjimų įstatymo 50 straipsnio 5 dalis).

Iš bylos duomenų matyti, kad bankas įvykdė ginčijamas mokėjimo operacijas į pareiškėjos nurodytas gavėjų mokėjimų sąskaitas ir atitinkamai perdavė jų sumas šias sąskaitas atidariusioms gavėjų finansų įstaigoms. Tai, kad ginčijamos mokėjimo operacijos buvo tinkamai įvykdytos, kaip tai suprantama Mokėjimų įstatymo kontekste, patvirtina ir banko nurodytos aplinkybės, kad, jam 2022 m. liepos 29 d., kai buvo informuotas pareiškėjos apie jos atžvilgiu atliktus sukčiavimo veiksmus, kreipusis į gavėjų finansų įstaigas, šios įstaigos nurodė bankui, kad gavėjai gavo ginčijamų mokėjimo operacijų sumas ir spėjo jas panaudoti, todėl galimybių atšaukti šias mokėjimo operacijas nebebuvo.

Remiantis byloje turimais duomenimis, dėl ginčijamų mokėjimo operacijų sumų grąžinimo pareiškėja kreipėsi į banką po to, kai suėjo Mokėjimų įstatymo 44 straipsnio 1 dalyje nustatytas terminas, po kurio mokėtojas netenka teisės atšaukti mokėjimo nurodymo vykdymo. Nepaisydamas to, bankas sudarė pareiškėjai papildomą galimybę atšaukti įvykdytas ginčijamas mokėjimo operacijas ir tuo tikslu kreipėsi į gavėjų finansų įstaigas, tačiau šių mokėjimo operacijų atšaukimas tuo metu jau buvo neįmanomas dėl nuo gavėjų ir (arba) gavėjų finansų įstaigų priklausančių aplinkybių. Gavėjams ir (arba) jų finansų įstaigoms negrąžinus bankui ginčijamų mokėjimo operacijų sumų, bankas neturėjo ne tik pareigos, bet ir galimybės grąžinti jų į pareiškėjos *Revolut* sąskaitą.

Nenustačius aplinkybių, dėl kurių bankui galėtų kilti pareiga grąžinti pareiškėjai ginčijamų

mokėjimo operacijų sumas, pagrindo laikyti pareiškėjos reikalavimo bankui kompensuoti jai ginčijamų mokėjimo operacijų sumas pagrįstu ir jį tenkinti nėra, todėl šis pareiškėjos reikalavimas yra atmestinas.

Konstatavus, kad pareiškėjos reikalavimas bankui kompensuoti jai mokėjimo operacijų sumas laikytinas nepagrįstu, darytina išvada, kad ir kiti pareiškėjos keliami reikalavimai bankui, t. y. sumokėti jai kompensuojamąsias palūkanas, skaičiuotinas nuo nekompensuotos ginčijamų mokėjimo operacijų sumos, atlyginti jai moralinę žalą ir teises paslaugų išlaidas, kurias ji teigė patyrusi dėl ginčijamų mokėjimo operacijų sumų nekompensavimo, taip pat laikytini nepagrįstais ir atmestinais.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjos X. X. reikalavimus.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio Lietuvos banko sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui, prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis